

Arrest

nr. 133 205 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2014 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014 om 10u30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2014 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Uit het Eurodac-verslag van diezelfde dag bleek dat de vingerafdrukken van verzoekster reeds werden afgenomen in Zwitserland op 20 september 2012 en dat zij aldaar een asielaanvraag heeft ingediend.

Verzoekster verklaarde in september 2012 een asielaanvraag te hebben ingediend in Zwitserland. Deze asielaanvraag zou zijn afgewezen.

Op grond van de gegeven verkregen via het Eurodac-verslag en de verklaringen afgelegd door verzoekster werd door de Belgische autoriteiten op 16 oktober 2014 aan de Zwitserse autoriteiten een terugnameverzoek gericht.

Op 20 oktober 2014 stemden de Zwitserse autoriteiten in met het terugnameverzoek op grond van artikel 18(1) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Verordening III).

Op 3 november 2014 nam de staatssecretaris voor voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : I.

voornaam : P.

geboortedatum : 04.04.1976

geboorteplaats : Benin City

nationaliteit : Nigeria

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zwitserland⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 09.10.2014 voor het eerst een asielaanvraag in in België. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Uit het Eurodacverslag dd. 09.10.2014 blijkt overigens dat reeds op 20.09.2012 de vingerafdrukken van de betrokkene genomen werden in Zwitserland en dat de betrokkene daar een asielaanvraag heeft ingediend.

De betrokkene werd op 15.10.2014 door onze diensten gehoord en stelde daarbij Nigeria in 2003 verlaten te hebben, waarna ze naar Niger zou gereisd zijn, waar ze stelde enkele weken verbleven te hebben. Vervolgens zou ze naar Algerije gereisd zijn, waar ze tot 2005 zou verbleven hebben. De betrokkene stelde voorts in 2005 tot 2006 teruggekeerd te zijn naar Nigeria. Vervolgens zou ze opnieuw via Niger naar Algerije gereisd zijn. De betrokkene stelde Algerije na enkele weken opnieuw verlaten te hebben en naar Marokko gereisd te zijn, waar ze tot 2008 zou verbleven hebben. Als volgt zou de betrokkene naar Spanje gereisd zijn, waar ze tot 2012 zou verbleven hebben. Daarna zou ze 6 maanden in Portugal verbleven hebben, waarna ze naar Zwitserland zou gereisd zijn. De betrokkene stelde op 19.09.2012 in Zwitserland te zijn aangekomen en zou Zwitserland op 07.10.2014 opnieuw verlaten hebben. Tenslotte zou ze via Frankrijk naar België gereisd zijn, waar ze op 08.10.2014 zou aangekomen zijn.

De betrokkene gaf tevens aan in Zwitserland in september 2012 een asielaanvraag te hebben ingediend. De betrokkene stelde echter dat deze aanvraag werd afgewezen.

Gezien bovengenoemde Eurodacresultaten en de verklaringen van de betrokkene, werd op 16.10.2014 een verzoek gericht aan de Zwitserse autoriteiten, teneinde de betrokkene terug te nemen. Dit terugnameverzoek werd op 20.10.2014 door de Zwitserse instanties ingewilligd, op grond van artikel 18(1) d van de Verordening 604/2013.

Gedurende het gehoor dd. 15.10.2014 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot een asielaanvraag in te dienen in België, nadat zij asiel vroeg in een andere Lidstaat en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen.

Hieromtrent stelde de betrokkene dat ze geen specifieke reden heeft om een asielaanvraag in te dienen in België. De betrokkene gaf tevens aan geen bezwaar te hebben tegen een eventuele overdracht naar Zwitserland; ze stelde dat ze daar graag was, maar een negatieve beslissing kreeg en het land diende te verlaten. De betrokkene stelde dat ze haar zouden repatriëren naar Nigeria als ze zou gebleven zijn en dat haar leven in gevaar is in Nigeria.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze met betrekking tot het land waar zij een asielaanvraag wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In de Verordening 604/2013 worden immers de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Elke lidstaat is overigens gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet tevens worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokkene feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, dat zij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene maakte echter tijdens het gehoor geen enkele melding van feiten, ervaringen of omstandigheden die doen besluiten dat de betrokkene door een overdracht aan Zwitserland in een situatie zou belanden die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De betrokkene stelde overigens uitdrukkelijk dat ze graag in Zwitserland was en dat ze geen bezwaar heeft tegen een eventuele overdracht.

Voor wat betreft de vrees van de betrokkene om door de Zwitserse autoriteiten gerepatriëerd te worden naar Nigeria, merken we op dat dit louter een vermoeden/veronderstelling van de betrokkene betreft, die zij niet aannemelijk kan maken.

Betrokkene toont op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Het terugnameverzoek dd. 06.03.2014 werd door de Zwitserse instanties ingewilligd op grond van artikel 18(1) d. Dit impliceert dat de betrokkene na overdracht een nieuw verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen in Zwitserland.

De Zwitserse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Zij zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland en de volgens de wetgeving voorziene opvang en zorgen kunnen verkrijgen.

Zwitserland ondertekende immers de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zwitserland kent, net als België, de vluchtelingenstatus of het statuut van subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen indien nodig - voorlopige maatregelen gevraagd worden met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Hierbij dient tevens verwezen te worden naar de in Zwitserland aanwezige onafhankelijke beroepsinstanties, waar betrokkene zich tevens kan op beroepen.

Dat een eerder door de betrokkene in Zwitserland ingediende asielaanvraag werd afgewezen impliceert geenszins dat deze aanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

De betrokkene stelde voorts bij haar gehoor, noch in België, noch elders in Europa familie te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat zij 3 maanden zwanger is, maar verder wel gezond is. In het administratief dossier van de betrokkene zijn bovendien geen attesten of andere elementen aanwezig, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht naar Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

Op deze basis wordt dan ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van de Verordening 604/2013

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zwitserse instanties⁽⁴⁾.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De huidige vordering werd ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de repatriëring van de verzoekende partij voorzien is op 17 november 2014. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9 van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4

december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van

de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepalingen en stelt vervolgens dat zij als alleenstaande, zwangere vrouw vreest voor een repatriëring door Zwitserland naar Nigeria. Zij wijst erop dat in Zwitserland slechts een klein percentage van Nigeriaanse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Bovendien is haar asielaanvraag in 2012 reeds afgewezen en was een repatriëring immanent.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat het volgen van verzoeksters keuze met betrekking tot het land waar zij een asielaanvraag wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In de Verordening III worden immers de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Verweerder stelt verder terecht dat verzoeksters vrees om door de Zwitserse autoriteiten gerepatriëerd te worden naar Nigeria, slechts gebaseerd is op een vermoeden of veronderstelling dat zij niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont niet aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Het terugnameverzoek werd door de Zwitserse instanties ingewilligd op grond van artikel 18(1) d van de Verordening III.

Voormeld artikel bepaalt:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Artikel 23.1 van de Verordening III bepaalt:

“Indiening van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat een nieuw verzoek is ingediend

1. Wanneer een lidstaat waar een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.”

Verzoeksters asielaanvraag zal aldus worden behandeld door de lidstaat die heeft ingestemd in de terugname van de asielzoeker.

Uit de Dublin-akkoorden volgt dat de Zwitserse instanties verzoekster niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Zij zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland en de volgens de wetgeving voorziene opvang en zorgen kunnen verkrijgen. Zwitserland ondertekende immers de Conventie van Genève en is partij bij het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Er kan van uitgegaan worden dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland is als lidstaat van de EU gebonden door dezelfde internationale verdragen als België en kent net als België, de vluchtelingenstatus of het statuut van subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen indien nodig, voorlopige maatregelen gevraagd worden met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dat een eerder door verzoekster in Zwitserland

ingediende asielaanvraag werd afgewezen impliceert geenszins dat deze aanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Verzoekster maakt *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM en van het Handvest van de EU aannemelijk.

Waar verzoekster betoogt dat zij niet weet naar welk gebied of stad zij zal worden gestuurd in Zwitserland kan niet worden ingezien welk belang zij heeft bij deze grief aangezien zij geen onderscheid in de wijze waarop opvang wordt georganiseerd aantoonde tussen de verschillende gebieden of steden in Zwitserland.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zij het risico loopt te worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, overbevolking in de opvangcentra, geen passende accommodatie voor zwangere vrouwen, inadequate levensstandaard en onmogelijkheid tot werk en de onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster op de vraag tijdens het verhoor op 18 oktober 2014 omwille van welke specifieke redenen zij besloot asiel aan te vragen in België, en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen, antwoordde dat zij geen bezwaar heeft tegen een eventuele overdracht naar Zwitserland. Ze stelde dat ze er graag was maar een negatieve beslissing kreeg en het land diende te verlaten.

Aldus stelt de Raad vast dat zij nergens melding maakte van een vrees voor inadequate opvang of overbevolkte opvangcentra. Verder maakt zij dit evenmin aannemelijk nu zij geen enkel begin van bewijs overmaakt die haar vrees zou kunnen staven en zij beperkt haar uiteenzetting tot loutere hypothetische beweringen.

Waar verzoekster beweert dat haar gezondheidstoestand tijdens haar verblijf in het gesloten centrum Steenokkerzeel achteruit zou gaan en zij zou vrezen voor het welzijn van haar ongebooren kind, vormt ook deze grief slechts een loutere bewering die zij niet staaft met concrete feitelijke elementen. Wel integendeel, nu uit het gehoorverslag blijkt dat zij verklaarde drie maanden zwanger te zijn maar verder wel gezond.

Er is dan ook in het geval van verzoekster op het eerste zicht geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM bij terugname door Zwitserland.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij grotendeels samenvalt met het middel dat hiervoor werd besproken en waarbij werd vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, en gelet op de analoge inhoud ervan, artikel 4 van het Handvest niet werd aangetoond. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

De verzoekende partij schetst een louter hypothetisch beeld, doorspekt met algemeenheden, dat niet volstaat om een concreet moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Wat betreft haar ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar Nigeria, dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij ten gevolge van de bestreden beslissing zal worden overgedragen aan Zwitserland en niet aan Nigeria.

De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij naar Nigeria zal worden gerepatrieerd vooraleer haar nood aan bescherming op adequate wijze werd onderzocht.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing en uit de bespreking bij het middel dat er wel degelijk voldoende onderzoek werd gevoerd met betrekking tot haar situatie.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

De verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. MOONEN